

Vinařické listy

Č. 1. Únor 2016

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

v první řadě mi dovoluji popřát vám ještě jednou mnoho štěstí, zdraví, spokojenosti a úspěchů v novém roce. Myslím, že loňský rok byl pro některé z nás rokem ne úplně podařeným a veselým, proto doufám, že nový rok bude pro nás všechny lepší a my budeme mít možnost na něj za rok vzpomínat s láskou a s veselými vzpomínkami na přátele a rodinu.

V dalším bodě tohoto článku bych se opět po roce pozastavil nad některými z nás, kteří naši vesnici zamořují kouřem ze všeho, co doma spálí. Tito lidé jsou z naší strany monitorováni, a jelikož se zdají nepoučitelní, kdy se i přes naše upozornění nic nemění, budeme muset zahájit řízení ve spolupráci se správními orgány a formální cestou vymáhat nápravu. Také se opět musím zabývat parkováním vozidel a skladováním materiálu na obecních pozemcích. Nechali jsme občanům dostatečně dlouhou dobu na napravení chyb, ale jen zlomek z vás se byl ptát na povolení stání auta, popř. materiálu. Myslím si, že nikdo z nás by na svém pozemku nechtěl mít nepořádek nebo parkovací místo někoho jiného. Tento rok, až bude dokončena revitalizace parku na návsi, budeme požadovat po občanech, aby vše kolem bylo v souladu s vyhláškou obce, ať se to týká parkování aut nebo ukládky materiálu. Jako správní hospodáři chceme, aby toto místo ve středu obce bylo reprezentativní a dobrou vizitkou obce.

V další akci se počítá s celkovou rekonstrukcí obecní cesty k zámku, kde budou také vybudována nová parkovací stání a doufáme, že budou využívána ke svému účelu. S touto cestou bude souviset také celková rekonstrukce cesty k Hubkovým, kde bude především zpevněn a osázen břeh proti sesunutí. Na obou těchto cestách bude značkami upraven provoz a stání dle platné vyhlášky o silničním provozu. Nedodržení bude trestáno. Více než rok jsme byli ve fázi pozorování a následného upozorňování. Změnilo se málo, a proto budeme muset postupovat přísněji.

V posledním bodě bych vás rád seznámil s postupem obce při informování občanů. Po obdržení informace, která má být předána občanům obce, nejprve uložím tuto zprávu na web obce, dále vytisknu kopii a vyvěším na vývěsku obce u obchodu. Dále pak vše v nejlepším možném předstihu vyhlásím rozhlasem, přičemž se snažíme hlásit až v pozdních odpoledních hodinách, kdy je již většina lidí doma, pokud to jde, tak rozesílám SMS zprávy lidem, kteří na sebe poskytli telefonní kontakt. Bohužel nevím, co více můžeme pro informování občanů udělat. Argumenty typu „neslyšel jsem rozhlas, nebyl jsem doma“ nemůžeme akceptovat. Je na každém, aby se více zajímal o chod v obci a o věci, které se týkají každého z nás. Není v našich silách obejít ves a říci to každému z vás zvlášť.

Vím, že jsem vás moc nepotěšil a že to nejsou zrovna pozitivní informace do nového roku, ale myslím, že budou ku prospěchu nás všech a že mnoho z vás nám drží palce v tom, co děláme a snažíme se to dělat co nejlépe.

S pozdravem starosta Jiří Kohout

CO SE DĚLO V PROSINCI A LEDNU

SETKÁNÍ U VÁNOČNÍHO STROMU

Setkání na Štědrý den u rozsvíceného stromu s dárky se letošní rok konalo již po čtvrté. Svůj dárek pověšený na stromě zde našly všechny místní děti do deseti let. Nutno dodat, že za dosavadní čtyřletou tradici viselo letos na stromě dárků vůbec nejvíce a to celých padesát balíčků. Děti měly zcela jistě z prvního dárčeka radost a navnadily se na pozdější nadílku pod stromečkem v teple domova. Dospělí se zase zahřáli svařeným vínem a ochutnali cukroví, co kdo přinesl k ochutnání. Děkuje všem, kteří se na této vánoční tradici podílejí.

HASIČSKÝ KROUŽEK

Hasičský kroužek je nedělním setkáním místních dětí a činnost je v něm opravdu různorodá. Během ledna například děti pomáhaly s výrobou ptačí budky, kterou pak pověsily na strom na návsi. Fotografii pořídil vedoucí Jiří Mann. Děti, pokud mezi nás ještě nechodíte, tak můžete kdykoli začít. Rádi vás uvidíme.

Slaná Kamila

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

ŽIVOTNÍ JUBILEA

PROSINEC:

Muller Ladislav

LEDEN:

Klátíková Milada

Oslavencům přejeme do dalších let pevné zdraví, mnoho štěstí a spokojenosti.

CO SE BUDE DÍT?

Dne 6. 3. 2016 od 14 hodin se koná dětský

MAŠKARNÍ REJ na téma: **piráti a pirátky**

Přijďte s dětmi nechat se unášet na vlnách zábavy.

V pátek 11. 3. 2016 od 20 hodin

se koná HASIČSKÝ PLES

Přijďte si zatančit a pobavit se.

OSOBNOST OBCE *ANEŽ ŽIJÍ* *MEZI NÁMI*

Únorový rozhovor patří sympatickým manželům, kteří v letošním roce shodně oslaví významné životní jubileum. Během příjemného rozhovoru u příležitosti gratulace paní Klátikové prozradili něco málo z jejich zajímavého života.

Řekněte něco o sobě a o svém životě..

Pan Klátik: Můj otec byl u jugoslávského námořnictva, za války je Němci potopili a zajali. Tak se dostal do zajateckého tábora na Loučeni. Ke konci války otec ještě s dalšími z toho tábora utekli. Otec se schoval v rodině mé matky na Loučeni, a tak nějak jsem z toho vzešel já. Otec byl štíhlý kudrnatý kluk a „baby“ po něm šly, to jsem měl po něm. (smích) Byl v Čechách asi rok, ale pak musel zpátky do armády v Jugoslávii. Matka se rozhodla, že půjde za ním, a tak jsem dětství strávil v Jugoslávii. Otec byl v armádě a my s matkou žili u babičky. Lidi, kdyby to byl film, co my jsme prožili, tak byste tomu nevěřili. Brambory jsme měli plesnivé, v mouce červy, ráno jsme měli k snídani namočený chleba ve vodě, nebo trochu pocukrovaný, byl hlad. Bydleli jsme po kůlnách, to se nedá ani vyprávět, jaká bída tam byla. Tak tomu bylo, dokud byl otec na vojně. Časem pak naši něco našetřili a koupili takovou starou barabiznu, která měla na půl metru „prochcanou“ hliněnou podlahu, dřív tam měli zvířectvo. Otec to musel všechno vykopat, no hrůza. A pak, než jsme se sem v roce 1961 natrvalo nastěhovali, byli jsme tu několikrát o prázdninách. Zpočátku jsme byli ze všeho vykulení. Viděli jsme tatraplán a mysleli si, že tady jezdí letadla i po zemi.

Paní Klátiková: Já jsem po maturitě na gymplu v Poděbradech odešla do Prahy a nastoupila jsem do banky na Václaváku. Tam jsem se vdala a také zažila srpen 1968. Byl to strašný zážitek. To se nedá zapomenout. Po této události jsem se vrátila do Poděbrad. Narodil se mi syn Jaroslav a po mateřské jsem už do Prahy nešla.

Vrátil jste se, pane Klátiku, někdy do Jugoslávie?

Pan Klátik: Ano, mám tam ještě část rodiny. Dokonce sestřenice z Prahy jednou jela s našima na dovolenou a seznámila se tam s mým kamarádem, vdala se a zůstala tam. Bydleli jsme v Srbsku, v Beočinu u Nového Sadu. Ale je to už dlouho, co jsme tam byli. Teď se mi tam nechce, kvůli bezpečnostní situaci, ale rád bych se tam zase podíval. Vídáme se a mluvíme spolu přes skype. My jsme tam dřív žili takových roků a ve městě, kde jsme bydleli, byli také Rumuni, Albánci, Turci, pravoslavní, katolíci i muslimové, ale nikdo se nebral ani nehádal. Dokud tam byla bída, nikdo nikomu nic nezáviděl.

A na Vinařice jste se dostali jak?

Pan Klátik: Naši bydleli na Loučeni v malém domku u zámku. To nám tenkrát domluvila teta, sestra mojí matky. My jsme přišli z Jugoslávie jen s pěti kufry, nic jsme neměli. Od příbuzných a známých jsme dostali nějaký starý nábytek, postele a židle. Po čase se otec doslechl, že v Sýčíně je domek na prodej, ale byla k němu podmínka, že musí někdo z rodiny nastoupit do JZD. Otec měl dobré místo ve škodovce, bratři nechtěli, a tak jsem šel já. Hrozný na tom bylo, že já jsem se vyučil pro ČSAD Nymburk, což byl už tenkrát supermoderní podnik. Měli jsme osvětlené montážní jámy apod.

MEDAILONEK

Manželé Klátikovi

RÍŠA KLÁTIK

Narozený v roce 1946 ve znamení berana

MILADA KLÁTIKOVÁ

Narozená v roce 1946 ve znamení kozoroha

Letos oslaví 44 let společného života
Vychovali spolu tři syny
Mají tři vnoučata

A teď si představte, že jsem přišel a viděl jsem starého pana Kohouta, to byl takový čert začouzený, jak stojí u soustruhu. Dost jsem si tehdy pobřečel, kam jsem se to kvůli baráku v Sýčíně dostal. Měl jsem pocit, že do pravěku.

Paní Klátíková: A pak tu JZD postavilo tyhle bytovky. A to byl Říša tak chytrý, že mě sem přivedl podívat se, jestli sem půjdeme, když venku kvetly stromy. Celá ta stráň pod námi byla rozkvetlá, to bylo krásné. Pocházím od Poděbrad, kde jsme měli všeho všudy dva kopečky – jeden na Ostende a pak příkop u školy, kde jsme se mohly sklouznout. Sice jsme si jako děti udělaly vždycky klouzačku v parku, ale to nás brzy vyhnali pryč.

Jak jste se seznámili?

Paní Klátíková: My jsme se poznali jako patnáctiletí pubertáci. Naši otcové se seznámili v Bučovicích u Brna na vojenském cvičení a pak se navštěvovali a tahali nás na ty návštěvy s sebou. Říšovi bylo patnáct, když se přistěhovali, musel se učit česky, tak chodil ještě do deváté třídy a já už chodila do prvního ročníku na gympl, tak jsem si z něj dělala legraci. Je mladší. Opravdu nikdy by mě tehdy nenapadlo, že bychom se my dva dali dohromady. A vidíte, vychovali jsme spolu tři syny – Járu, Tomáše a Martina.

Pan Klátík: Já jsem chodil s holkou z Křince, štíhloučká, sympaťoučká, ale byla to učitelka se vším všudy. Přestali jsme si rozumět, a tak jsme se rozešli. Miluše byla rozvedená, a jak jsme si tak pošťukávali na rameni, tak z toho byla roce 1972 svatba. Bývalý předseda JZD Vokřál mi byl tenkrát za svědka. A od něj jsem pak dostal klíče od tohohle bytu. Vybrat jsme si nemohli, už jsme byli poslední. Tenhle byt měla dostat paní Koudelková a ta řekla, že ještě počká. A tak od té doby jsme tady a jsme spokojení. Naprosto.

Máte nějaké koníčky, co vás baví?

Paní Klátíková: Všechno co musím dělat, tak dělám ráda. Práce mě vždy bavila. Ráda pečou cukroví a dorty.

Pan Klátík: Mě baví erotika. (smích) A když jedu s autem ven. V sobotu se mají koupat děti, psi a auta. Hezky si auto umyjí, vyluxují, ať je to paráda.

U hasičů jste nebyli?

Pan Klátík: U hasičů jsem nebyl a docela mě to dneska štve. My jsme se docela tady zavřeli. Chyba je, že jsem nechodil do hospody, tam se skamarádíte a tak. Rád vzpomínám na dobu česko-čínského přátelství. Když měl Mao Ce Tung narozeniny, tak jsme s JZD vyrazili do Prahy, celý autobus. Zavedli nás do obrovského sálu, kde na jeho konci byla obrovská socha Mao Ce Tunga a všude diplomati ověšení šerpami. Jeden diplomat k nám přišel a říkal: „Nikam nespíchejte, recepce trvá tak půl hodiny a pak to bude všechno vaše“. Otevřeli dveře, kde byl obrovský stůl plný jídla, počínaje mořskými bestii a konče kachnami a pečenými selaty, to se nedá ani popsat. Opravdu to trvalo asi půl hodiny a všichni odešli a nám to celé zůstalo.

Paní Klátíková: Já jsem byla v Občanském výboru, Svazu žen a v Českém červeném kříži, to bylo ještě za „totáče“. Za svaz žen jsme pořádali různé akce: jako výlety s dětmi, opékání vuřtů, oslavy MDŽ, nebo maškarní ples.

Kamila Slaná a Jiří Kohout